

blive taget ret til Hjerte af vor kære Ungdom herhjemme, der jo stadig behandler Realkundskaberne med en uforstandig Overseenhed og rimeligvis derfor saa sørgelig let forknytted af Livet.“

Per havde lempelig trukket sin Haand til sig; han var bleven rød.

Saadan gik det ham altid. Trods al hans udæskende Selvfølelse, alle hans bryndefulde Haab om Hæder og Beundring, — saa saare Nogen for Alvor udmærkede ham, blev han forlegen. Nu havde han desuden for Øjeblikket en naturlig Sky for at komme for dybt ind paa disse Ting, og han søgte derfor at føre Talen andetsteds hen.

Men Aron Israel var for optaget af sit Emne. Han gav sig til at tale om Nathan, til hvis Virksomhed Per havde hentydet et Sted i sit Skrift med noget af den Ringeagt, han paa Bogens Tilblivelsestid endnu nærede for alle Æstetikere. Aron Israel sagde, at trods den næsten ubegrænsede Beundring, han for sit Vedkommende følte for denne Mand, kunde han jo nok indrømme, at hans Mangel paa naturvidenskabelig og teknisk Indsigt var at beklage og kunde blive af skæbnesvanger Betydning for den Del af den danske Ungdom, for hvilken han havde været Opdrager. Det vilde unægtelig have været heldigere, om hans Virksomhed havde fremkaldt flere Handlingens Mænd og færre Skønaander. Her var utvivlsomt en Forsømmelse at indhente, og til at løse denne Opgave — maaske Tidens største — syntes Forfatteren af „Fremtidsstaten“ — det skulde være sagt uden al Smiger — at sidde inde med fremtrædende Betingelser. Det yngste Slægtled ventede øjensynlig paa sin Vækker og fremtidige Fører. En Trone var ledig. Der spejdedes efter den udvalgte, den kongebaarne — —.

Han maatte afbryde. Der var pludselig bleven stille over hele Salen. En sortmanket Herre havde anbragt sig ved det store Flygel og slog et Par Akkorder an, mens Ivan med et Ansigt, der straaled som et nyslaaet Tyvekronestykke, førte en høj og sværbarmet Dame hen ved Siden af Pianisten.

Dette var Afsløringen af den store Overraskelse, som Ivan